

CARL MICHAEL BELLMAN (1740–1795) a svéd irodalomnak Strindberg mellett legnagyobb világirodalmi hatású alakja, akinek a költészete fiatalabb magyar kortársának, Csokonai Vitéz Mihálynak a lírájával rokonítható. A remekül gitározó, kellemes hangú poeta doctus kora stockholmi aranyifjúságának a kedvence volt; rengeteg verset írt, ezek közé tartozik e kötet 82 episztolája és 65 dala, amely életművének csúcspontja, s angol, francia, olasz, lengyel, orosz, finn nyelven vált világszerte népszerűvé. Ezekben az episztolákban és dalokban egy félig valóságos, félig költött személy nevében mondja el Bellman mindazt, amit a maga nevében nem akart vagy nem illett volna elmondania. Meglehetősen szabadszájú és szabados erkölcsű világot jelenít meg Fredmannak, a lezüllött, alkoholista órásmesternek az alakja körül: a XVIII. századi, akkor még csak 70 000 lakosú kispolgári Stockholm al- vagy félvilágát. Ennek népe éli a maga zsivajgó, vidám, bor- és pálinkagőzös életét, míg bele nem hal. Bellman nekik írta a Fredman-dalokat, a bordalköltészet világirodalmi rangú remekeit, melyek humora, iróniája és féktelensége egyedülálló ebben a műfajban. Bellman, a mihaszna naplopó, királyi udvari titkár életét és költészetét eddig nemigen ismerhette a magyar olvasóközönség: lírájának értékeire először Weöres Sándor figyelt föl minálunk. Kötetünk a legkiválóbb magyar műfordítók közreműködésével készült.